

Motie

VOOR DE modale lokale politicus bestaat Gilze-Rijen uit twee dorpen. Hulten zal ze worst wezen. Zeker nou daar geen stembureau meer is. Als Stekelenburg bereid is de Hultense kerktoren te beklimmen en er de Tilburgse vlag op te poten, mag-ie het hebben. Helemaal. Daar doet verder niemand moeilijk over. Goed, misschien Johan Gillis. Maar die heeft in vier jaar tijd ook amper kans gezien om het over Hulten te hebben. En dat zijn zijn woorden. Niet de mijne.

Hulten exit.

En Molenschot bestaat niet voor ze. Een toeristische attractie, ingeklemd tussen campings en golfbanen. Meer vinden ze er niet van. Komt alleen ter sprake als het over de toeristenbelasting gaat. Of als de riolering teveel kost.

Blijven over: Rijen en Gilze. Eerlijk is eerlijk: twee keer niks is ook niks, maar er wordt wel over gepraat in de raad. Dus bestaat het. Want er wordt zelfs veel over gepraat. Vooral in de zin van: als de een wat heeft, dan wil de ander het ook. België is daar indertijd zowat failliet aan gegaan. Alleen een schisma kon het nog redden. Maar Gilze en Rijen blijven bij elkaar. Als een twee-eiige eenling. Als Kain en Abel, de dikke en de dunne. Haat, nijd en eeuwige verbondenheid.

Neem nou de Schakel. Die heeft niet wat de Boodschap wel heeft: voor zes ruggen invalidenvoorzieningen. Eerst dacht het college nog, dat de Boodschap die ook niet had, maar dat was een vergissing. Het kwam alleen maar uit een andere pot.

Om Gilze te misleiden, dacht Gilze spontaan en kwam in opstand. Met Martijn Broeders voorop. En omdat de wethouders ook voor driekwart uit Gilze komen, leek de zaak gauw beklonken. Rijen een ringleiding? Gilze een ringleiding. Rijen een verlaagde telefoon? Gilze ook.

Rijen een alarm op de plee? Nee, dat kon er voor Gilze niet meer af. En toen had je ze moeten horen! Stan van Beijsterveldt (Rijen) brieste zo hard, dat zelf Jo Marinus (Gilze) het opviel.

En toen beleefde de dorpsdemocratie warempel een van haar uitroeptekens. Jo Marinus vroeg om een schorsing, om een motie voor te bereiden. Ik herhaal: Jo Marinus vroeg om een schorsing, om een motie voor te bereiden.

Totale verbijstering. Op de publieke tribune voelde ik de adrenaline van mijn twee burens in mijn gezicht spatten. Wat gebeurde hier? Raadsleden fluisterden, lachten ook. Waarom? Ik zeg het nog één keer: Jo Marinus vroeg om een schorsing, om een motie voor te bereiden. Misschien moet je eerst afscheid nemen, om tot actie over te gaan.

Tien hele minuten lag de vergadering stil. Waarna een laf college Gilze zijn plee-alarm gunde. Motie overbodig. Marinus verslagen. Wat zijn finest hour had moeten zijn, werd voor zijn eigen ogen gebalsemd en bijgezet in het massagraf der dode momenten.

Slechts één man was alles ontgaan. Cees B. (Ik zal zijn volledige naam niet meer noemen. Ik wordt nu al op straat aangesproken, alsof ik zijn persoonlijke perschef ben), Cees B. dus, maakte van de uitzonderlijke gelegenheid gebruik om de stukken eens door te nemen.

En ontdekt daarin... een taalfout. En vertwijfeld vroeg ik me af wat ons de komende weken nog meer boven het hoofd zou hangen. Een sociaal plan door Vic Haagh? Beleggingsadviezen van Lau Lavooij? Niets is meer zeker. En zelfs dat niet.